

ושוב מקשינן: אי הכי, אמאי מותר להשהות שמן טמא לצורך הדלקתו?

הא בשמן נמי איכא למיחש דלמא יאכלנו, ואתי ביה לידי תקלה.

ומשנינן: בשמן לא חיישינן לתקלה. משום דכיון שמשמש בו להדלקה, רמי ליה [מניחין] בכלי מאוס, ושוב אינו ראוי לאכילה.

ושוב מקשינן: אי הכי, את יין התרומה הטמא נמי ישחה, על ידי דרמי ליה בכלי מאוס הפוסלו מאכילה, ושוב לא אתי ביה לידי לתקלה.

ומשנינן: מאחר ולזילוף קא בעי ליה, וכי בכלי מאוס רמי ליה?! והרי הוא צריך לריחו הטוב. ואם יניחנו בכלי מאוס, יפגם ריחו.

ואומרת הגמרא כי חשש תקלה עצמה — בפלוגתא דתנאי היא שנויה.

דתנאי: חבית של יין של תרומה שנטמאת —

בית שמאי אומרים: תשפך חבל [חבילה]! כלומר, תשפך כולה בבת אחת, ולא יזלף ממנה מעט מעט, ואפילו בו ביום. משום דחיישינן שמא ישתה ממנה.

מריחו הטוב], ונמצא שאין הפסד מרובה בטמאתו. ואמאי התיר רבי יהושע לטמאתו?

וכי תימא לתרין, זילוף לאו מילתא היא, ולא חשיב כהשתמשות. ומשום כן, אם יתערב החולין בתרומה יהיה בכך הפסד מרובה — הא ליכא למימר הכי.

והאמר שמואל משום רבי חייא: שותין מיין שמחירו לוג בסלע. ומזלפין מיין שמחירו לוג בשתיים סלעים. שאם יש לאדם יין זול ויין משובח, עדיף לו לשתות מהזול, ולזלף מהמשובח.

אלמא, הזילוף חשוב יותר מהשתיה. ואם כן, אף אם יתערב יין החולין בתרומה הטמאה, אין בכך הפסד מרובה. משום שעדיין ראוי הוא לזילוף.

ומשנינן: אין היין ראוי לזילוף אלא כשהוא ישן, שריחו נודף. והכא איירי ביין חדש. וכיון שאינו ראוי לזילוף, איכא הפסד מרובה אם יאסר באכילה.

ושוב מקשינן: והא ראוי הוא להשהותו ולישנו, עד שיהא ראוי לזילוף. ואמאי חשיב ליה כהפסד מרובה?

ומשנינן: לאחר שיתערב עם התרומה הטמאה, יהיה אסור לישנו. משום שאסור להשהות תרומה טמאה, כיון דאתי בה לידי תקלה. דחיישינן דלמא יבוא לשתות ממנה.

הדין זילוף, היכא דראוי לזילוף. תוספות.

וביתר ביאור הוא ברבינו פרץ, דזילופו זו היא קבורתו. וכי היכי דבשמן מותר להנות ממנו בדרך שריפתו, כן מותר ביין ליהנות ממנו בדרך

קבורתו.

אבל התוספות בשבת כה א הקשו, איך מותר לזלף, והרי בעי קבורה. ותירצו דדוקא בערלה וכלאי הכרם שאסורים בהנאה הדין כן. אבל לא